

Chốn quê động lại...

ISSN: 2734-9195 14:55 28/08/2026

Chiếc ao xưa đã bị lấp đi, chiếc ghe cũ không còn chốn đậu. Tôi đã về quê nhưng có những điều của thời thơ ấu không còn nữa, chỉ để lại mình tôi với những hồi ức ăm ắp ùa về, hằn đậm vết tích thời gian.

Có những ngày nổi lòng tâm trạng đến lạ, chỉ đơn giản một tiếng gió, một giọt nắng hay thanh âm không rõ ràng cũng khiến mình chợt cảm thấy bồi hồi và vô thức nhớ về những điều xưa cũ.

Thi thoảng, tôi nghe ai đó kể về những kỉ niệm hồi bé hay thời còn ở quê, lòng cũng chợt nảy lên những xúc cảm bồi hồi.

Ai cũng có miền quê để nhớ, kí ức để thương và đôi khi có cả những điều không bao giờ trở lại khiến tâm trạng trở nên rưng rức, khó tả.

Hình mang tính minh họa. Nguồn: Internet

Tôi cũng có kí ức với những người không còn ở lại bên mình trong những tháng năm ở một chốn quê hiền hòa.

Mỗi độ hè về, cánh đồng trước ngõ sẽ theo từng cơn gió đồng thổi vào mùi của bùn non và cả mùi của lúa thơm nồng hương sữa.

Nắng, khiến những thức mùa như đọng lại trong không khí, chùng chình không chịu trôi. Tôi nhớ có những trưa hè nóng nực, những buổi học cuối ông luôn trở tôi về trên những con đường đất hoe mắt đỏ. Một bên đường là những hàng rào hoa dâm bụt bao quanh những mái nhà rêu phong dưới quê, còn một bên là những cánh đồng vàng ươm màu lúa chín, thốn thức trong gió. Những buổi trưa ấy không chỉ có nắng, có bầu trời dường như cao hơn theo từng tầng mà còn có cả hình dáng ông tôi phía trước, với bộ đồ bà ba quen thuộc và mái tóc được búi củ tỏi cùng chòm râu bạc rung rung trong gió.

Tôi vẫn còn nhớ chiếc phản gỗ được đặt dưới giàn bầu, mỗi bữa trưa bà sẽ dọn cơm ra cho cả nhà cùng ăn. Chiếc phản rất rộng, lại mát, phẳng, tôi thích ngấm nhìn những hạt nắng rơi xuyên qua giàn bầu, lung linh in bóng những bông hoa có óng ánh vàng lên trên nền phản.

Bữa cơm quê khi ấy không có nhiều thịt cá, hầu như chỉ có cây nhà lá vườn nhưng đậm mùi thôn quê và ngon một cách lạ thường.

Tôi thích cả những ráng chiều khi từng sợi nắng bắt đầu ru mình vào giấc ngủ, ông đi đánh cộ về, còn bà nấu mình nơi chái bếp để nấu những bữa cơm ngon, tôi ngồi tròn vo trên chiếc phản nhìn từng đợt khói hong nơi chái bếp chờ cơm. Mỗi độ hè ông hay mua ít trái cây, buộc dây bỏ cả vào giếng, đến khi ăn thì lại ra giếng vớt lên, trái cây vừa tươi lại vừa mát.

Tôi nhớ những đêm trăng dưới quê còn đọng lại trong tiềm thức. Hồi bé còn những ngây ngô đi hỏi bà sao chiếc lu nhỏ bên cạnh giếng có thể đựng được cả những ánh trăng tròn. Nhớ những hôm đi bắt ếch với đám nhóc trong xóm ngoài ruộng, đi trên con đường đất, trăng sáng vàng vạc đến độ không cần đèn đường, còn đi thắc mắc với nhau có phải ánh trăng đang đuổi theo mình không mà đi đến nơi nào ngẩng đầu lên cũng thấy. Nhớ những hôm ở trong nhà cúp điện, cả nhà lại ra ngoài sân ngồi hóng mát, gió thổi miên man vào từ những dòng sông... ngủ quên trên bậc thềm mát rượi.

Những giấc ngủ êm đềm còn lẫn cả tiếng thì thầm của đêm và tiếng vắng lại của những thanh âm đồng ruộng, tượng hình bằng những câu ca dao mà bà hay ví. Những hôm cúp điện xóm nhỏ ồn ào hơn mọi khi, đám trẻ nường theo ánh trăng chạy chơi khắp xóm bầy đủ trò nghịch ngợm.

Nhớ về những kí ức không bao giờ trở lại, tôi còn nhớ cả chiếc ao nhỏ có con ghe được neo bên hông nhà ngoại. Chiếc ao ấy cũng rất lớn được ông đào để

thả cá, chủ yếu để cải thiện bữa cơm chứ không đặt nặng chuyện mưu sinh.

Những hôm rảnh rỗi tôi vẫn hay cùng bà ra ao để vớt bèo về trộn cá, bà luôn dặn đừng bao giờ ra ao khi chỉ có một mình. Thế mà không nghe lời bà, lại chèo ghe ra giữa ao, để ghe lật, may sao ông kịp phát hiện, hôm đó bầm mình bởi mấy trận đòn roi.

Nay tôi về quê xưa, ông bà đều đã không còn, những đứa trẻ năm xưa đều đã lớn và đi đủ khắp mọi miền, ai cũng lớn dần lên cũng không còn những trò quấy phá nữa. Đất vườn xưa cậu dì đã bán đi ít nhiều, chỉ giữ lại ngôi nhà cũ để giữ khói hương cho ông bà.

Chiếc ao xưa đã bị lấp đi, chiếc ghe cũ không còn chốn đậu. Tôi đã về quê nhưng có những điều của thời thơ ấu không còn nữa, chỉ để lại mình tôi với những hồi ức ăm ắp ùa về, hằn đậm vết tích thời gian.

Tác giả: **Biện Bạch Ngọc** - Hội viên Hội VHNT Tỉnh Gia Lai